

til at træffe nogen Forsigtighedsforanstaltning. Først i det Tilfælde, hvor Lægen har fundet det mistænkeligt, og hvor der altsaa allerede fra Kvarantænekommissionens Side vil blive truffet visse Forsigtighedsforanstaltninger, er der Grund til at underrette Politiet herom, for at dette kan yde sin Assistance til de trufne Bestemmelser. Efterlevelse. Udvalget har derfor tilladt sig at foreslaa en Redaktionsændring i Overensstemmelse hermed. — Under 1ste Behandling fremkom der nogle Betragtninger med Hensyn til § 6, som dog muligvis berøede noget paa en Misforstaaelse. § 6 gaar ud paa at bestemme, at „I Strandingstilfælde har den, der leder Bjergringen, at iagttage de i §§ 3 og 4 giene Forrifter med de Bømpelser, som flyde af Forholdenes Natur“. Paragrafen gaar altsaa ud paa først og fremmest at fastsætte, at den, der leder Bjergringen skal foretage den i § 3 befalede Anmeldelse, og at han, naar Kvarantænekommissionen i Overensstemmelse med § 4 har givet sine Forrifter, skal paase, at disse iagttages. Det er i ganste naturligt, at § 6 udtrykker sig saaledes, som den gjør. Det kan nemlig meget godt være Tilfældet, at det ikke er Skipperen, der leder Bjergringen, f. Ex. naar han er forulykket ved selve Strandingstilfældet. Det kan snart være den One, snart den Anden, som gjør det, stundom Politimesteren, stundom selve Skipperen eller en Anden, der hører til Skibets Besætning, stundom den, der staar i Epidemien for en Redningsbaad. Det bliver da den, der leder Bjergringen, der har at foretage det Fornødne, naturligvis med tilbørligt Hensyn til Forholdenes Natur, altsaa saaledes at der først og fremmest sørges for, at Menneskeliv ikke gaa tabt. Til de Bømpelser, som Forholdenes Natur medfører, vil ogsaa høre, at der ikke bliver udført Praktika i det Tilfælde, hvor Skibet slaas istykker. — I § 7 er efter Udvalgets Formening ved en Inkurie Grønland ubeladt; man har derfor foreslaaet det sat ind efter Færøerne. — Jeg skal sluttelig, hvad dette Affnit angaar, gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til § 10. Udvalget har i Et og Alt tiltraadt Regjeringens Formening om, at der ikke kunde være Tale om at indrette en Kvarantæneanstalt, som var saa omfattende, at der i den tilfælde kunde foretages Desinfektion af Varer. Dette vilde medføre meget betydelige Bekostninger. Medens en Kvarantæneanstalt, som alene havde til Hensigt at desinficere Personer, efter Kommissionens Betænkning vilde koste 270,000 Kr., vilde en Kvarantæneanstalt, som tillige skulde omfatte Bygninger, i hvilke der kunde desinficeres Varer, koste ikke mindre end 500,000 Kr. mere. Dette foresom imidlertid Udvalget at være en altfor stor Sum at anvende for de overmaade sjældne Tilfælde, hvor der vilde blive Tale om at anvende disse Bygninger. Selv naar Kvarantæneanstalten indskrænkes til alene at angaa Personer, vilde Ud-

gisterne være meget store, saa store, at de ganske vist kunne vække Betænkning. Som jeg bemærkede, vilde Udgifterne efter det Overlag, som findes i Kommissionens Betænkning, udgjøre 270,000 Kr., men hertil maa endvidere føies Udgifterne til Grundens Erhvervelse samt til Inventariets Anskaffelse, hvortil endnu kommer de aarlige Drifts- og Vedligeholdelsesudgifter. Udvalget har imidlertid ikke troet, at turde paatage sig det Ansvar, som vilde følge med at foreslaa at negte Anskaffelsen af en Kvarantæneanstalt for Personer. Der er jo det Endommelige ved Pestsygdomme, dels at man bevæger sig paa et temmeligt ubekendt Territorium, dels at det, naar der begaas nogensomhelst Forsømmelse, let kan blive overmaade skjæbnsvangert. At vi endnu ikke have nogen Kvarantæneanstalt, staar vel ogsaa i Forbindelse med, at man hidtil har forment at kunne anvende det svenske Etablissement paa Rensø; men det viste sig jo under den Udflugt, som der i sidste Foraar muligens var til en Pestmitte, at man i fornødent Fald ikke vilde kunne gjøre Regning paa at benytte denne Anstalt. Det maa jo ogsaa erindres, at det i andre Paragrafer i Lovforslaget bestemmes, at, naar man først har en Kvarantæneanstalt, skulde Kolerasyge og andre lignende Syge kunne henvises til denne Anstalt, og den vil derfor vistnok hyppigere komme til at gjøre sin Nytte.

Ogriboll: Dengang dette Lovforslag var til 1ste Behandling, tillod jeg mig at gjøre opmærksom paa, at Lovforslagets § 3 — som efter min Mening var Hovedbestemmelsen ikke alene i dette Affnit af Lovforslaget, men ogsaa i hele Lovforslaget, forsaavidt som det jo kun er det 1ste Affnit, som er vedvarende gjældende, medens de andre Affnit kun ere gjældende under visse Betingelser — baade med Hensyn til Formen og Indholdet led af nogen Uklarhed, og at det jo var ønskeligt, at den som en Hovedparagraf var saa klar og tydelig som muligt. Udvalget har nu ganske vist taget Hensyn til nogle af disse Bemærkninger, men jeg havde dog gjerne set, om det havde set endnu noget skarpere paa dette Lovforslag. Udvalget har gjort den Rettelse, at det har forandret Benævnelsen „udenlandsk Havn“ til „udenrigsk Sted“, hvilket imidlertid har mindre at sige. Men dernæst er Udvalget imødeføkket en Bemærkning fra mig om, at Lovforslaget, og da navnlig dels § 3, bruger Ordene „Skib“ og „Fartøi“ synonymt, ved i sit Endringsforslag under Nr. 1 at sige, at der ved Ordet „Skib“ i denne Lov skal forstås „ethvert Fartøi, ogsaa Baade“. Jeg har tilladt mig at optage denne Parantes i mit Endringsforslag, men jeg har ubeladt Ordene „ogsaa Baade“, fordi det foreskommer mig, de staa overflødig. Jeg kan nemlig ikke være enig i den Udtalelse af den ærede Ordfører, at Ordet „Skib“ har en dobbelt Betyd-